jedan je od naslova u «Jutarnjem listu» od 29. travnja 2002. godine. Naslov sam prepisao jer upravo naslov najjasnije definira što netko kupuje u financijskoj industriji. Da ponovim ne kupuje se učinkovitost neke financijske institucije jer je jasno da će kupac vrlo brzo implementirati svoju superiorniju tehnologiju. Upravo suprotno za kupca su od posebnog značaja tzv. jalovi troškovi koje će se u nekoliko iteracija «izbrisati» što će donijeti i financijski rezultat. To je poznato iako se uglavnom zaboravlja prilikom prodaje neke tvrtke.

Tržište, tržište i, opet, tržište je razlog zašto dolaze strane financijske institucije u Hrvatsku. Ovom svakako pridonosi i mogućnost da se najveći broj financijskih institucija bave prikupljanjem deviznih depozita što je zapravo povećanje hrvatskog tržišta. Naime, da je kojim slučajem, a nije, samo jedna (nacionalna komercijalna) banka ovlaštena za prikupljanjem deviznih depozita stanovništva i da država jamči za te i takve depozite u potpunosti interes stranih financijskih institucija bio bi neuporedivo manji. To je ono što je devedesetih trebalo mjenjati a nije.

Erste banka koju također vode naši ljudi svakim danom povećava svoj utjecaj na hrvatsko tržište. Sa Riječkom bankom su napravili dobar posao. Dobili su tržište za relativno male pare. Naime, ukoliko se usporedi cijena koju su platili sa cijenom koju bi morali platiti u tržišnoj utakmici za kupljeni dio tržišta tada je računica potpuno jasna. Iz tog stava slijedi zaključak da je vrijednost financijske institucije definiran troškovima osvajanja odnosnog dijela tržišta. Bilanca uspjeha tek je korektiv tom pristupu. Ne treba zaboraviti da je financijska industrija industrija rastućih prinosa. U tome je cijeli «štos».

Mi prodajemo banke i ostale vrijedne tvrtke koje su conditio sine qua non daljenjeg razvoja Hrvatske. Zato pomalo čudi izjava predsjednika Račana koji se zalaže za vlasništvom nad nuklearkom jer, prema njegovim riječima, postoji interes i drugih kupaca. Ne sumljam da je tome tako, ali mi se nameće pitanje zašto smo onda prodali «obiteljsko srebro» jer je očito da su ih kupci željeli a za hrvatsku imaju odlučujući značaj. Nije mi jasno ili ja nisam shvatio da je dobro zadržati nuklearku a prodati INA-u. Možda se radi o nesporazumu.